

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per PRAT

**DEIX
DE
COMPTE**

Anys enrera diu que a Hostafrancs hi havia una taverna que feien menjars, la qual s'havia fet una anomenada amb el seu all i oli, que sembla era cosa inimitable. Un dia, atret segurament per la fama, es presentà un individu a l'establiment.

Es portava una llesca de pa quilomètrica i demanà al dependent una bona racció del famós all i oli. En ésser servit, encarregà que la salsa li fos posada a l'extrem de la llesca.

Es mostrà satisfet i demanà al minyó quant li costava aquell requisit: — Es un ral. — Un ral? I ara? no estic per tanta despesa. — Doncs no pot ésser menys, afegí el taverner.

— No farem res! Així és que em cal retornar-vos la mercaderia. — I això dient, amb el dit arrossegava l'all i oli per tal de retornar-lo al morter.

El venedor, astorat, tingué de veure el recorregut de la salsa sobre tot el llarg de la llesca, i com el disminuïa sensiblement i aminorava la racció.

I en eixir al carrer el client descontent encara anava barbotejant: — Un ral! Què s'ha cregut? Prefereixo cent vegades menjar-me el pa sol.

L'ESCUDELLA D'OR

Heus aquí que, una vegada, hi havia una mare i filla, molt bones dones, tan amigues de fer caritat, que no passava ningú per casa seva que no fos socorregut si en tenia fretura. Tenien un discret passament, llegat pels avis, i així vivien ni envejoses ni envejades.

Com que fent almoïna, tot seguit acabaven els diners, i eren molts els que acudien a la casa demanant quelcom, la mare i la filla tenien el costum de vendre aquelles coses velles que no els feien servei i que pervenien del temps de l'antigor, dedicant aquell diner a fer encara més caritats.

Un dia rúfol i malcarat, s'escaigué passar per davant de la casa, un pobre captaire que portava una escudella daurada, sol·licitant que li deixessin fer amb ella un plat de sopes dels rosegons que havia arreplegat rodant pel món.

Les dues dones l'acompanyaren a la llar, li mostraren els tions que cremaven de valent i el tinell on hi havia oli per amanir i sal per fer més menjívola la vianda.

El pobre ben agraït, omplí d'aigua l'escudella, hi esbocinà uns crostonets, hi afegí oli i sal i va fer-se unes sopes que el retornaren tot seguit. Satisfeta la gana i reconfortat el cos va acomiadar-se el pobre, tot desfent-se en paraules de gratitud per l'acollida que li havien fet.

Quan fou fora, que ja deuria ésser qui sap on, la mare i la filla varen adonar-se que el captaire s'havia deixat l'escudella en un recó de la llar.

colla de marxants tafaners a reconèixer l'escudella, per si la mare i filla se la volien vendre.

Aquestes, desitjoses de poder esmer

Prou corregué la noia per si atrapa-va el pidolaire, però aquest semblava que s'hagués fos per art d'encisament.

Aleshores, mare i filla donaren veus, per si arribava a oïdes del pobre home que elles tenien l'escudella, que tot i creient-la d'aram, pensaven la falta que li deuria fer.

Del captaire, ningú no els en sabé donar raó, però en canvi hi anaren una

car la major quantitat possible en caritats, resolgueren cedir-la al que en pagués més, però els marxants, examinaven l'escudella, fregaven el metall, feien tota classe de ganyotes, i acabaven per dir:

— No val res... Es d'aram. No més que està mol neta i sembla d'or...

I com que oferien tan poc per l'escudella, les seves posseïdores, no la venien, amb la secreta esperança que mentrestant comparegués el captaire que era l'amo veritable d'aquella peça.

Passà temps, i a despit que l'escudella anava de mal-borràs pel rebost, no s'enfosquia mai ni s'hi feia verdet, mantenint-se tan daurada que feia goig de veure.

Amb tant de fer caritat i amb uns quants anys de males collites, es el cas que la mare i la filla veïeren tan migrada la seva petita riquesa, que ja no podien pagar els seus deutes. Per caritats com abans? Impossible! Elles haurien pres gairebé que els enhagués sin fet, perquè més de quatre nits havien d'anar-se'n al llit sense sopar.

Al poble, però, ningú no els tenia pietat.

— Quan tenien, no guardaven, i ho donaven tot per fer-s'hi veure! Ara, que passin com puguin!

Ja hi passaven, ja, les pobres, i amb l'esperit tranquil, perquè comprenien que era la voluntat del Senyor que coneguessin de aprop aquelles fretures dels altres, que elles tantes vegades havien remeiât.

(Continuarà)

La Terra dels Tontos

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

Heu sentit parlar alguna vegada de la *Terra dels tontos*?... És un país molt interessant i de gran anomenada, malgrat que ningú sap de bona tinta on cau ni per on s'hi va; però se'n contenen coses tan curioses i pintoresques que, per si no us són conegudes, em faré un goig en referir-vos-en algunes.

I

Un viatger arribat a la Terra dels Tontos, s'atura a la plana major d'un poble. Estava embadalit contemplant la rara portalada de l'església, quan el sorprengueren els grans laments, plors i sospirs que dintre d'ella ressonaven.

— Què deu passar-los a aquesta bona gent que tan dolorosament es planyen? Me n'entro a veure-ho.

Entrà, en efecte, i què és el que veié? Davant de l'altar major on es veien els ciris apagats com si acabés de celebrar-se un ofici, una colla de persones rigorosament vestides de dol, assegudes en llurs bancs respectivament i plorant a llàgrima i desfent-se en laments i queixes.

— Serà que se'ls ha mort alguna a qui estimaven molt, i la pèrdua irreparable els ha deixat en tan gran desconsol? — preguntà a un dels assistents.

— No, ca! No és això! — li respongué l'interpel·lat. — És que hem assistit a uns funerals, i que ara no ens en podem anar.

— I això per què?

— Perquè com tots anem vestits de negre per un igual, ara no sabem quines són les cames de l'un i les de l'altre i per lo tant no podem aixecar-nos.

— Ch! — exclamà el viatger, — si no és més que això aviat estarà arreglat. Ja veuran com de seguida faré que cadascú conegui quines són les seves causes!

I procurant-se un bon bastó, començà a garrotejar cames a tort i a dret, sense compassió. I, ja ho crec que cadascú sortí de dubte, i alsant-se precipitadament apretà a córrer!

I és fama que, a més de donar-li les

gràcies encara van afegir-hi al demunt un bossa plena de moneda.

II

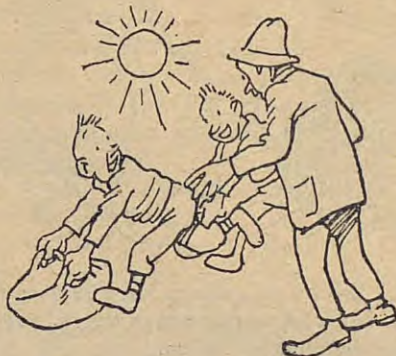
Arribat a un altre poble el mateix caminant, es quedà sorprès en veure un cert nombre de marrecs que posaven al sol uns cabassos, i que després d'una bella estona de fer el desentés, els cloïen precipitadament i se n'entraven corrents a dintre l'església, de la qual tornaven a sortir al cap de poca estona amb el cabàs a la mà i el posat tot motxo. I aquesta operació es repetia indefinidament com si hagués de durar tot el dia.

— A quin joc jugueu? — va preguntar-los ple de curiositat el vianant.

— A cap joc — li contestà un dels nois. — No és pas cosa de joc-el que fem, que altra feina tenim.

— I doncs, què feu? Per què porteu aquests cabassos al sol i entreu a l'església corrent com uns esperitats i en sortiu com si us deguessin i no us paguessin?

— És molt senzill. L'església és tan

fosca que no si veu gota; i el senyor rector n'està tan fastiguejat que ens té encarregat que li portem a dins uns quants cabassos de sol. Però, ja ho veu, així que els tenim plens correm a buidar-los a dins, però no bé passem la portalada ja se'ns escapa. Cregui que estem rebentats!

— Això rail! Ja veureu que aviat faré que el sol s'hi fiqui per ell mateix sense necessitat de cabassos. No hi ha mestre de cases en aquest poble?

— Prou que n'hi ha, no té d'haver-n'hi?

— Doncs aneu-lo a buscar.

I el rodacamins li ordenà que obrís una finestra a dretra i una altra a esquerra, i com havia molt ben dit, el sol se n'entrà a l'església com si fos a casa seva.

III

Passant per un carrer, en una altra població de la Terra dels Tontos, el nostre home sentí que d'una casa sortien uns plors que trencaven el cor.

— Heu's aquí una família — es digué — que deu passar-ne alguna de molt grossa. Deixa-m'hi entrar per a veure si puc ésser-los d'algun servei, o quan no, per a consolar-los.

Se n'entrà a la casa i trobà, en efecte, una família presa del més gran desconsol. El pare s'apunyegava el cap, la mare s'arrencava els cabells, la filla

picava de peus convulsivament, un jove plantat davant d'ella es bofetejava; i oncles, nebots i demés parents donaven mostres, cadascú a la seva manera, de la major aflicció.

Apenat el vianant a la vista d'aquell quadro tan llastimós, preguntà a l'un i a l'altre quina era la causa que tan trastornats i fora de si els tenia; fins que el primer que pogué rependre la paraula li contestà:

— Ai, bon home, no vulgueu saber-ho! És una gran desgràcia que no té reparació possible.

— I si m'ho contessiul! Tal vegada jo podria adobar-hi alguna cosa.

— I'ca, home de Déu! Figureu-vos que aquest jove i aquesta noia que aquí veieu són promesos i tenen de casar-se demà. Ell ha portat a la núvia l'anell de casament, ella l'ha provat, i li ha vingut tan just, que ara no hi ha manera de treure-li... I, és clar, no tenim més remei que serrar-li el dit!

— Esguerrada per tota la vida! — exclamà la família en pes, redoblant els plors i els laments.

— Assossegeu-vos, que jo tinc una mà d'àngel per aquests cassos.

I demanant una llima, serrà senzillament l'anell.

— Teniu: ara feu soldar l'anell i no hi haurà necessitat de serrar cap dit.

Aquella gent va quedar-se veient visions; no havien atinat en una cosa tan senzilla! I si gran havia estat la desesperació, molt més gran fou l'alegria en veure conjurat un dany que ells creien irreparable. Els plors van convertir-se en rialles; de contents ni sabien el que es feien; talment semblava que s'havien tornat boigs; i com es tractava d'una família acabada, no us en dic res de la recompensa que donaren al seu benefactor.

I aquí teniu tres botons per mostra de com passaven les coses a la Terra dels Tontos. Si us han interessat feu-m'ho assaber, que un altre dia que en vagui us en contaria d'altres.

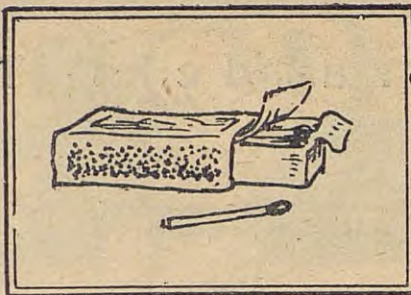
APELES MESTRES

La nit de Novel·la per

• DIBUIXOS DE

(Continuació)

Sant Joan
Clorís Eimeric
J. G. JUNCEDA

— El que no veig és que n'hagueu engegat cap! — afegia l'oncle Xinxó, que sospitava la manca de llumins dels dos menuts.

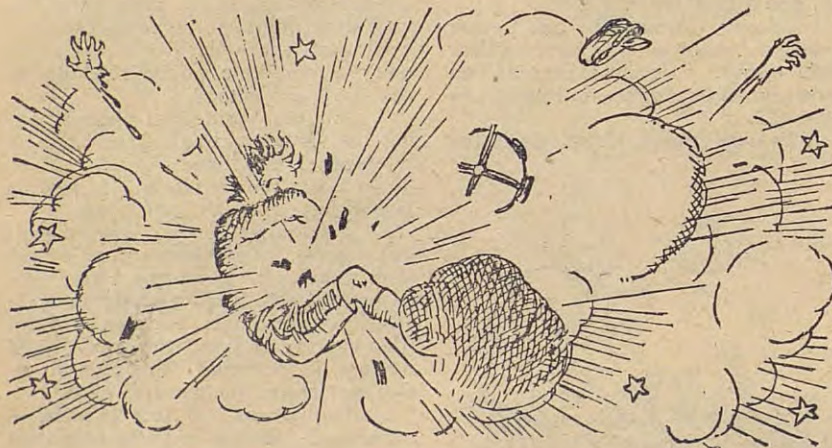
— No! No n'hem encès cap! — cuitaren a confessar en Blaiet i la Rosalia, per fer minvar la importància del pecat.

Aleshores, l'oncle cregué del cas, com una mida previsor, un bon sermó:

— Heu fet santament! Sabeu a quants perills us exposàveu? Els focs artificials, porten pólvora que amb la flama del foc esclata amb violència. Quan no se sap manejar... i vosaltres què heu de saber! pot produir-se l'esclat mentre

negra nit, nosa de la llar, desferra del poble, sense altra amistat que la del gos prou dissortat per voler-te servir de companyia? Ho voldries, tu, Blaiet, tan enamorat de la claredat?

Com en sabia de tocar el cor l'oncle Xinxó! De quina manera ferien les seves paraules aquell parell de galifar-deus, tan repenedits del seu mancamment, que, arrencant en plor, deixaren-se caure de genolls, amb les mans creuades.

els manegeu... I què passaria? En el més favorable dels casos, que se us emportés les mans, o que us deixés orbs! Però podia occir-vos, esbocinar-vos afrosament, arborar-vos les robes i fer-vos morir cremats! El foc és molt bonic, però té jocs perillosíssims!

Quin esglai en Blaiet i la Rosalia, que s'abraçaren impel·lits per una esgarifança d'esporguiment!

— Voldries, tu, Blaiet, anar pel món, sense mans, amb la munyeca llisa com una mà de morter, incapaç de guanyar-te la vida per tu mateix?

En Blaiet va tapar-se la cara amb les mans, horroritzat.

— O bé, orfe de llum, amb la conca dels ulls buida, condemnat a eterna

L'Esteve, ell mateix, va creure que ho havia fet un poc massa tràgic i volgué endolcir la predicació.

— Ja sé que no tornareu a ésser tafaners més de la vida, perquè compreneu els perills de la tafania. Jo t'ensenyaré, Blaiet, quan sigui hora, la manera de servir-te dels coets, per distracció teva i dels companys. Tot plegat no és cap ciència de l'altre món. Només que és imprudència manejar estres que no ens són coneguts. I tu, Rosalia, no cal que t'interessis gaire per uns jocs que no són per nenes... Quants vestidets has fet a la nina que et vaig comprar?

La Rosalia, avergonyida, va tombar la testa, posant-se tota plegada de can-

tó, i amb les mans creuades a l'esquena.

— Ja conec que no n'has fet cap. Veus? En lloc de córrer cap al Tossal de les Creus on podries pendre mal, t'era millor restar sentadeta a un padriç, fent giponets i mitgetes per la nina. Tu creus que la nina, perquè és de pasta, no es plany del teu abandó? Jo, quan sortia de casa, diria que he sentit un filet de veu, que anava dient: — Mestresseta meva! Per què em deixes tan sola, que tinc por! He sentit les rates corrent per la solana i les he vist voltant-me amb els ulls esparpillats, i ensumant la meva carneta dura amb el morro fred, que m'ha fet unes pessigolles! Sort que han trobat pa sec en el porgall, que, o si no, a aquestes hores, ja estaria tota rosegada! — No he escoltat més perquè tenia tard i perquè m'ha semblat que la nina, adonant-se de que jo oïa el plany seu, ha estat tan discreta, que ha callat. Et sembla bé a tu, Rosalia, la teva deixadesa?

La noieta va posar-se novament a plorar, sense estridències, sentida dels renys i de les paraules de la nina, passades per la boca de l'Esteve.

Aquest, mogut pel convenciment que no calien més queixes, provà d'aconhortar els menuts.

— Vaja... Voleu venir altra vegada al Tossal? Després baixarem junts!

Seguien els dos brivalls, moixets i escorreguts, a l'oncle, satisfet de l'efecte produït.

Un cop arribats a la bauma, veié fàcilment que la xafardia dels nebots no havia tingut conseqüències greus. Quelcom remoguts els paquets, però cap dany, cap avaria.

— No, no hi tornaran! — va pensar per si mateix.

VII

En Feliu, aprofitant un moment en què estaven sols ell i el seu germà, incapaç de fingiments, l'abraçà:

— He vist el que estàs fent a la font de l'Avellà, i que tu et portaves tan

callat... Tot ve que se sap en aquest món... T'admiro, Esteve! Reconeix que d'altra manera hauria anat la casa, si tu n'haguessis estat el cap... Vas néixer segon, però et corresponia l'ul

Refugi l'Esteve la gratitud d'en Feliu.

— Deixa't d'admiracions... Si tu haguessis sortit del poble amb l'amarguesa del que es despatria per haver més llibertat i sentir més el pes de la pròpia responsabilitat, apenes hauries donat quatre passes sol i a la ventura, hauries sentit un afany invencible de fer-te casa. No hi ha com no tenir-la per desitjar-la. Es com en totes les coses del món. I hauries après a aprofitar totes les forces que Déu es complau en sembrar al pas nostre. No creguis que jo avorris la terra, no! Quan més m'allunyava d'ella, més la veia a prop meu, com si em seguí, enganxada a una punta del gec.

Tu saps què és caminar per les grans ciutats desconegudes, pels erms incabables, trepitjant terrossos de tots colors, portant sempre el ròssec de l'argila pròpia aferrat al cos, sense voler saltar per estrebades que un li doni? Jo he cavat a la font de l'Avellà; jo hi he esventrat, no tant per portar-vos aigua, com per tornar a veure de dins, en ses entranyes, la meua terra, formosa com cap altra perquè és meua... Tu no saps, Feliu, quin goig a cada cop de càvec, que es clavava en el pla d'argila, sense voler-ne eixir de tan bé que s'hi trobava!

He correut moltes terres... N'he cavades una munió... En cap d'elles respirava aquesta agror de la meua, aquesta fetoreta, tan avinguda als narius, que semblava més aviat perfum que bafarada d'humit i podridura! Ja veus que podia fincar-me on m'hagués paregut bé. He cercat en diversos indrets del món, els quatre pans de terra on fer-me la casa... No els he trobat a gust enlloc, i creu que n'hi ha de terra bonica pel món! Però no estava en la boniquesa, sinó en el regust... Les he respirades totes... i veus? Aquí puc respirar amplemment, omplir els pulmons d'uns aire que no pesa; als altres llocs, cada aspiració em posava un pes al cor...

Enyorament? Era una barreja de tot. No volia tornar encara, perquè també distreu l'ofici de rodamons. He viscut bé a moltes bandes. En canvi, he pensat sempre en morir a la casa pairal, i en ésser colgat sota la meua terra, perquè, mort i tot, m'envoltés el bàlsam de l'agror seva. La por que he passat de morir en aquestes terres on cremen els morts! Ja sé que la matèria no pateix i que l'esperit se'n vola cercant el darrer refugi designat pel Senyor, però jo no volia ésser cendra,

matèria estèril, sinó tornar-me terra de la meua terra, perpetuar-me en l'aire, ajuntar-me amb els meus, viure definitivament entre els meus! I en topar aquells pobles on no haguessin de cremar-me, tampoc no hi volia morir per no ésser argila forastera... Argila per argila, la de casa, que em coneix, que som tots uns!

— Que em plauen les teves paraules, Esteve! Ensinistra'm el fill... Fes-me'l ésser home com tu, que estimi la terra, que sàpiga descobrir-li el perfum i el gust i que se n'engamori, amb un enamorament d'aquells que, com el teu, ni amb la mort no es desfan!

— Això vull. Que el teu fill, més que fill teu, sigui fill de Montbrió. Que en senti el goig del seu poble, i que en lloc de deixar-se enlluernar per les llusssors dels altres, sàpiga portar-les al seu, i millorar-les, i crear-ne de noves, que ni de terres ni de pares no se'n trien, sinó que Déu els imposa!

— Sí, Esteve! Parles com un llibre... Ja veus que et deixo fer... En quan a l'aigua de l'Avellà, has tingut una gran pensada i una gran voluntat... Encara no m'explico com tu sol ho has pogut fer...

— M'ha ajudat en Blaiet... Es una criatura bastant entenimentada. L'he fet cavar, i li he posat a flor de nas grapats d'argila perquè els olorés, perquè li restés per sempre la bravada, com un seny de les hores, que per comptes de dir-li que la vida passa, li digués sempre que la terra resta.

— No me n'ha dit res en Blaiet...

— No li deus haver preguntat... Jo li vaig encarregar que si tu li pregun-

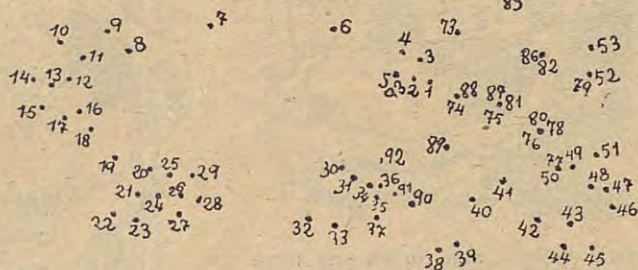
(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

Un ric orador romà reconvenia Epictet, pel seu despreci a les riqueses i el famós estoic replicà dient:

— Jo no necessito cap d'aquestes coses, i a més a més, tu ets més pobre que jo al cap i a la fi. Tu tens vaixella d'argent, però paladar de fang. El meu cervell és un regne per a mi i em proporciona abundant i venturosa ocupació en lloc de la teva ociosa ganduleria. Tes propietats et semblen encara petites. Les meves, em semblen molt grans. Els teus desitjos són insaciables; els meus estan satisfets.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Voltaire, feia representar a les «Delícies» prop de Ginebra, *La Roma Salvada*. El president Montesquieu, qui n'era espectador, s'adormí profundament. Voltaire, s'aixecà del seu lloc i tirant-li el seu capell pel cap digué cridant:

— Paraula d'honor! Es pensa que està a l'audiència!...

JEROGLIFIC COMPRICT

L'amor manté l'ànima en perpètua primavera i talla el pas a les gelades de l'hivern. L'amor al pròxim, equival a l'amor de Déu i és harmonia que allarga la vida, així com la por, l'enveja, la gelosia, la discòrdia i l'odi la amarguen i l'abrevien.

ris. També n'hi ha que imiten la cara d'una calavera que van molt bé per espantar la gent si us emboliqueu prèviament el cos amb un llençol. Tal com hem dit, la carota va molt bé per fer broma tot aprofitant l'avinentsa de que hom no us pot conèixer per tenir dissimulada la pròpia fesomia darrera del cartró. De totes maneres, no és massa prudent fer gresca de la que pot molestar a un tercer, perquè us exposeu a què amb tot i portar a sobre de la cara la carota, us faci a més a més, algú que no estigui per brocs, una cara nova.

SALOMÒNIC

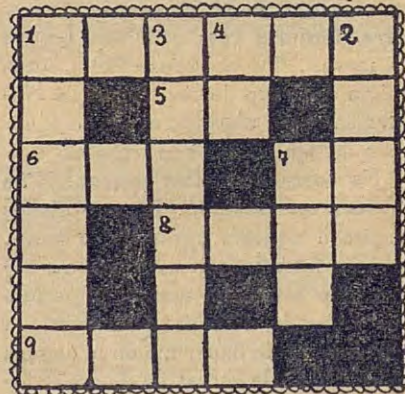
A Berlín, per evitar els accidents de què eren víctimes els infants que van a l'escola, en travessar els carrers, han adoptat una corda de salvament a la qual deuen anar agafats tots els infants sense deixar-la anar per cap motiu. Així formen un grup compacte de nois de dos en dos, passant la corda pel mig de cada parella, el qual es prou vistent dels conductors de vehicles per a deixar-lo passar sense fer-li cap dany.

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

LA CAROTA

Es un objecte, generalment de cartró, que serveix per dissimular la cara natural d'una persona posant-la darrera de la carota que és una cara artificial. La carota apareix generalment pels volts de Carnestoltes i n'hi ha de diferents qualitats i preus. La carota més apreciada pels infants és la que venen per pocs cèntims a ca l'herbolari o a la merceria del barri i que és indicadíssima per fer gresca dintre el pis degudament habillats amb unes faldilles velles; un barret del papà i paraigua foradat. La carota de poc preu acostuma tenir un nas de grans dimensions i d'una vermellor bastant aguda i uns llavis gruixuts i estraçal-

MOTS CREUATS

Horitzontalment: 1 Dia de la setmana; 5 Plural de u; 6 Riu africà; 7 Article determinat; 8 En el mar; 9 En les cases.

Verticalment: 1 Ço que tenen els rics; 3 Un dels mesos de l'any; 4 Amb la carn; 2 En la sabata; 7 Consonant.

GRAN CONCURS

N.º 241 — Lluís Cardona

N.º 242 — Josep Batlle

N.º 243 — Josep Perelló

N.º 244 — J. Genovart

PER A LES NENES

CROQUETES DE TARONJA

Veureu quines croquetes més bones resulten. Es una llaunadura que totes la podeu tastar, car és dels postres més senzills de fer i a més a més, té l'avantatge que surt bastant econòmic.

Poseu en una cassola 4 unces de sucre fi blanc; 4 unces d'ametlles torrades ben picades; 3 unces de pell de taronja ratllada; un ou i una unça i mitja de farina. Tot això es va remenant fins que està ben barrejat. La farina és millor anar-l'hi tirant de mica en mica, mentre es remena perquè així no és tan fàcil que s'agrumolli.

Així que estigui tot ben barrejat, amb una cullera de fusta s'agafa pasta i amb l'ajuda d'una altra cullera es va donant la forma de la croqueta.

Es té preparada una llauna amb trossets de mantega escampats i s'hi van posant les croquetes a mida que es van acabant.

Quan ja es tenen totes llestes es posa la llauna al forn fins que quedin rosses de sobre.

Amb aquestes quantitats us poden

sortir 12 croquetes, d'una mida mitjana.

TALLARETA

SEMBLANCES

En què s'assembla un ascensor, amb un pare? En què pot pujar una família.

En què s'assembla la T. S. F. amb un xerraire? En què que encara que digui bestieses, sempre hi ha algú que se l'escolta.

En què s'assemblen les sabates amb els telescopis? En què si teniu ulls de poll, us fan veure les estrelles.

En què s'assemblen les mongetes amb els carretons? En què si en mengéssiu masses, se us podrien indigestar.

En què s'assembla una mosca amb uns ulleres? En què us pot pujar al nas.

En què s'assembla un pintor amb Sant Martí? En què us pot donar una capa.

— En què s'assembla un renegaire amb un mal educat? En què generalment són una mateixa cosa.

Si obeïu la vostra vocació natural, lograreu èxit. Si us inclineu a qualsevol altre cantó, sereu mil vegades pitjor que res. — SYDNEY SMITH.

L'ORIGEN DEL CALENDARI

El calendari té un origen molt antic. Fou conegut pels Indis, els Xinesos, els Egipcians, els Grecs, els Romans; en general per tots els pobres civilitzats de l'antiguitat. L'ús del calendari no es generalitzà, a Europa fins a l'edat mitja en ocasió que l'Església se'n serví llavors per indicar els dies de festa, en els quals hom tenia d'abstenir-se de tot treball.

Aviat es generalitzà la costum de posar-hi remarques astronòmiques. Aquesta innovació fou deguda principalment als Alarbs, els quals trameteren als Europeus la paraula «almanac» que en el seu llenguatge vol dir: El compte.

Hom atribueix a un astrònom toscà, Pau Dagonari, conegut també amb el nom de Pau el Geòmetra, qui morí vers l'any 1336, els primers calendaris contenint prediccions.

En 1550 Miquel de Nostradamus, començà a fer aparèixer l'almanac que li donà celebritat. En la primera meitat del segle XVIII, alguns homes de bon sentit començaren a redactar els calendaris populars d'una fàcil raió

nable. El primer fou publicat a Filadèlfia l'any 1732 per Benjamí Franklin, és el que ha esdevingut cèlebre sota el nom de *Bonhome Richard*.

Hom ha donat també el nom de calendari a publicacions anuals consagrades a especialitats concretes. El cèlebre *Almanac de Gotha* aparegué per primera vegada l'any 1764.

El bes, sembla que canvia d'expressió segons les latituds. Hi ha països on és absolutament inconnegut. Al Japó, el bes és reconegut com a una innovació estrangera que no té cap significació. A la Xina és considerat com a un gest disgraciós.

En determinades regions del món, els indígenes han adoptat una forma de salutació que hi correspon. Els Malais i els Esquimals, per exemple, es freguen el nas. On habiten els Burmeses, hom apunta el nas a la galta de la persona amada i respira violentament.

En altres pobles, el bes, pren una significació totalment diferent de la nostra. A Islàndia, una mare besa el seu fill malalt per atreure sobre d'ell la pietat de l'Esser suprem.

No sabem del cert si el bes més antic és el *bes.. avi* o el *Ves...ubi*.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

Deia una actriu, famosa per la seva bellesa:

— Qui vulgui tenir bon semblant, no ha de posar-se mai trist ni de mal humor, perquè els mals humors roben la gràcia i frescor del rostre. Passi el que passi, una actriu no ha de mostrar-se mai apesadada. Qui així ho compregui conservarà més fàcilment la joventut del seu rostre que servint-se dels artificis del maquillatge.

Solucions al número passat

Endevinalla: *Ribot, Martell i Peix.*

Jeroglífic: *Un noi entremaliat.*

Rodolins incomplets: *Va tocant i' acordeó. Que fins fa ballar el ga'. De genera en trencadissa.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 245 — Mercè Potau

N.º 246 — Lluís Uró

N.º 247 — Joan Arsellí

N.º 248 — Jordi Pasqual

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

EN PERET

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

El Cavallet galopava briós. En ésser a la darrera corba del camí, es trobaren a les mateixes portes del Castell emmarletat del Pare Gegantàs.

— Si vols, Peret — exclamà el cavallet — podrem emparar-nos del tresor del Gegant. Però no creguis pas salvar-te com ho has fet en el Palau de les abelles! Si el Gegant t'invita a entrar no ho acceptis pas!... recorda't que hi ha un Drac que guarda les seves portes!

En Peret no féu pas cabal de les advertències i, posant-se de peu dret a la sella del cavallet, tot just arribà a l'anella de la porta i trucà.

Una claror enlluernadora envai la plaça del Castell; a dalt dels marlets, com dos fanals potents es deixaren veure els ulls del Drac grandios.

— Què desitgeu? — demanà el Drac amb una veu eixordadora.

En Peret no respongué. De l'ensurt havia caigut del cavallet, i aquest i En Tom s'havien arredossat vora els marlets cohibits de por, amb la cua sota la panxa.

I el Drac tornà:

— Què desitgeu?

En Peret prengué coratge i contestà:

— Senyor Drac, som gent de pau! El meu cavallet em portava al país dels Nans i jo no he volgut pasar sense saludar el Pare Gegantàs!

— Mercès — rondinà el Drac. — Qui sou?

— Sóc en Peret, amb el seu cavallet i en Tom que m'acompanya; digueu a Monsenyor Gegantàs que preguntí per mi als bons Gegants de la Processó del Corpus de Barcelona; que ells m'estimen molt i m'invitaren un dia a la seva taula.

— Bella recomanació portes, Peret; de segur que deus ésser molt bon minyó!

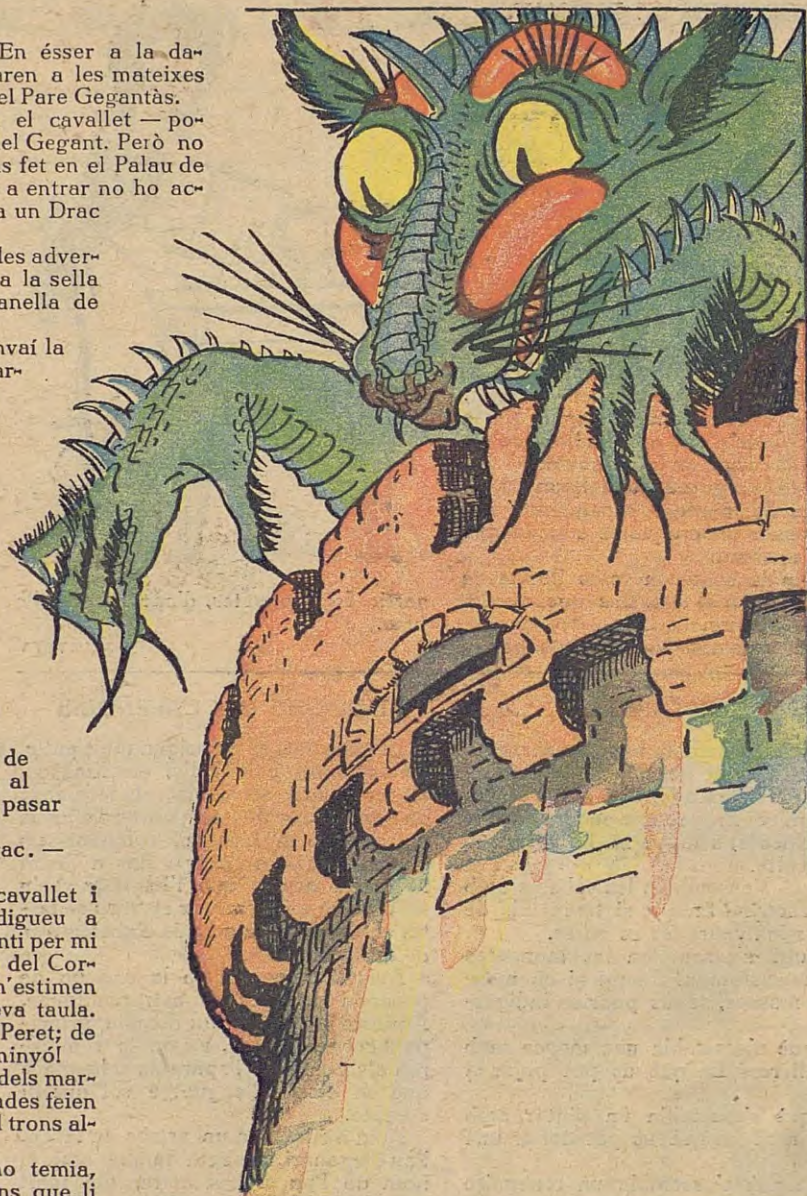
La faç del Drac desaparegué dels marlets i en anar-se'n les seves petjades feien una remor com si esclatessin mil trons alhora.

En Peret es tranquil·litza i no temia, puix es recordava de les atencions que li prodigaren un dia els gegants de Barcelona. I quan el drac tampoc no li feia por.

Perquè aquest drac enorme, no podia ésser aquell drac tan divertit i amic dels infants que els feia riure al pas de les processons i cavalcades?

I en Peret, confiant així, veié com les portes del Castell emmarletat s'obrien davant dels tres vianants i dirigint-se al cavallet exclamà convençut:

— Amic, no creguis pas que tots els Gegants siguin malignes. Jo et prometo que restaràs meravellat davant de l'afectuositat del Pare Gegantàs. No siguis apocat i entra, però sàpigues portar-te com el millor dels cavallets ben educats. I veuràs com el Gegant no és mala persona.

(Continuarà)